

Arrest

nr. 98 697 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat PAUL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de minderjarige kinderen X en X geen partij zijn bij het geding daar de bestreden beslissingen niet beslissen over hun hoedanigheid van vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing betreffende verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Koerdische origine. Sinds 2009 had uw vrouw, G.G.(...) (OV 6.642.170), een eigen immobiliënkantoor in Almaty (Kazachstan). In januari 2010 kwamen drie onbekende mannen in burger het kantoor binnengevallen. Zij bedreigden uw vrouw en eisten dat zij hen de winst zou overhandigen. Eind januari 2010, toen u met uw echtgenote naar het kantoor ging, zag u dat de inboedel verbrand en vernield was. U belde de politie, die uiteindelijk ter plaatse kwam, onderzoek uitvoerde en een akte opstelde. De volgende dag stapte u naar de politie en maakte u melding van het feit dat uw echtgenote diezelfde maand reeds bedreigd en afgeperst werd door enkele mannen. Uw klacht werd genoteerd, maar de agenten uitten hun misprijzen omdat u vermeldde dat u klacht wilde neerleggen tegenover personen van Kazachse origine. Op 10 februari 2010 werd u onderweg door een wagen klemgereden. Drie mannen stapten uit de wagen. U werd zwaar geslagen en verloor het bewustzijn. U werd gedurende enkele dagen in het ziekenhuis opgenomen. Uw vrouw werd ondertussen in de wagen meegenomen en naar een huis gebracht in Almaty. Daar werd zij mishandeld en verkracht. Zij werd gedwongen een document te ondertekenen waarin zij het immobiliënkantoor afstond. Op de vierde dag na deze ontvoering werd zij niet ver van uw huis achtergelaten. Uw oom, die bij u stond toen u bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis, diende klacht in bij de politie. Uw echtgenote onderging een medische expertise en legde met de medische attesten eveneens klacht neer bij de politie. Uw familie eiste ondertussen dat u afstand van uw vrouw zou nemen en dat u haar de kinderen zou ontnemen omdat uw vrouw enkele dagen alleen was weggeweest en aldus als "vuil" werd beschouwd. U weigerde echter uw vrouw te verlaten. Eind april 2010 verloor uw vrouw jullie vijfjarige dochter uit het oog in een winkelcentrum waar zij met haar vriendin Nadia was. U maakte melding van deze verdwijning bij de politie. Zij lieten u echter weten dat u pas na drie dagen aangifte kon doen. Drie dagen later werd uw vrouw gecontacteerd door een man die een som van 10.000 dollar vroeg in ruil voor de vrijlating van uw dochter. Uw vrouw bracht het geld naar de afgesproken plaats en uw dochter werd vrijgelaten. Begin mei 2010, toen u met uw vrouw en uw kinderen terugkeerde naar huis na een bezoek bij een oude legervriend, zag u dat uw huis afgebrand was. De brandweer was nog aanwezig. U trok in bij de vriendin van uw echtgenote, Nadia, in Almaty en besloot het land te verlaten. U reisde samen met uw vrouw en uw kinderen met de trein naar Moskou. Onderweg leerde u een man kennen die uw reis naar Europa kon regelen en die ervoor zorgde dat u in de laadruimte van een vrachtwagen mee naar België kon reizen. U vroeg asiel aan in België op 14 juni 2010. U bent in het bezit van een geldige Kazachse identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw Koerdische origine in Kazachstan problemen kende met drie onbekende Kazachse mannen. U zou hierdoor ook problemen gekend hebben met uw familie, omdat uw vrouw hen volgens hen te schande had gemaakt. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst werden doorheen uw verklaringen een aantal elementen vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengen. Zo dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat zowel u als uw echtgenote opvallend vaag en oppervlakkig bleven over de personen met wie u precies problemen kende in Kazachstan. U verklaarde dat het om drie onbekende mannen ging in burgerkledij. U kon betreffende deze drie personen echter nauwelijks concrete informatie verschaffen. Ook uw echtgenote wist niet wie deze mannen precies waren en zij verklaarde dat zij hen nooit eerder had gezien (CGVS Gulnara p.7-8). Wel beweerde zij dat ze één van hen nadien nog gezien zou hebben in het politiebureau waar jullie klacht gingen indienen, niet als agent maar in burger gekleed (CGVS Gulnara p.7-8). Echter, toen haar gevraagd werd wanneer dit dan precies was geweest, moest zij het antwoord hierop schuldig blijven (CGVS Gulnara p.8). Het feit dat deze mannen iets met de autoriteiten te maken zouden hebben, zoals uw echtgenote suggereerde, berust dan ook louter op vermoedens. Zij baseerde dit vermoeden immers enkel op het feit dat ze heel "grof en brutaal" waren en volgens haar ongestraft konden handelen (CGVS Gulnara p.8). Jullie konden deze bewering echter op geen enkele manier hard maken. Jullie algehele onwetendheid en vaagheid omtrent jullie belagers tast de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas aan.

Daarnaast dient nog het volgende opgemerkt te worden. U legde ter staving van uw asielaanvraag en ten bewijze van uw mentale en fysieke gezondheidstoestand tijdens het gehoor voor het CGVS enkele documenten neer, waaronder twee rapporten van medisch onderzoek van de organisatie "Constats asbl" in Brussel dd 9/06/2011. Deze rapporten bevatten eveneens verklaringen die u tegenover deze organisatie aflegde omtrent de problemen die u in Kazachstan ondervonden zou hebben. Uit de medische rapporten van "Constats asbl" blijkt eveneens dat jullie beiden, ondanks de vergetelheid ("oubliis") die door u als klacht werd aangehaald tijdens enkele medische onderzoeken in België (zie "Constats asbl" p.3 en attest CHRN dd 3/8/2010), toch op adequate, gedetailleerde en

coherente wijze een bijna volledig gelijkaardig relaas deden (zie rapport "Constats asbl" Gulnara p.3 en Ramazan p.4). Welnu, na grondige vergelijking van uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS met de verklaringen die u beiden voor dokter I.M.(...) van de organisatie "Constats asbl" aflegden, werden enkele ongerijmdheden vastgesteld die een bijkomende hypotheek leggen op de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. In het relaas dat jullie voor "Constats asbl" aflegden, verklaarden zowel u als uw echtgenote namelijk dat jullie na het eerste incident in januari 2010 klacht indienden bij de politie, maar dat men daar toen weigerde te luisteren naar uw verklaringen (zie verklaringen "Constats asbl" Gadzhiev Ramazan en Gadzhieva Gulnara p.2). Uit de verklaringen die jullie tijdens het gehoor voor het CGVS aflegden blijkt echter het tegendeel. Hierin beweerden jullie immers beiden dat jullie klacht bij de politie toen wel degelijk genoteerd en aanvaard werd, waaruit bijgevolg geconcludeerd kan worden dat er wel degelijk naar jullie werd geluisterd (CGVS Gulnara p.8, CGVS Ramazan p.3). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, wierp uw echtgenote op dat ze dit waarschijnlijk verkeerd hadden opgeschreven, want dat zij bedoelde dat uw klacht wel aanvaard werd, maar dat men ze niet wilde behandelen (CGVS Gulnara p.11), waarmee zij u dan weer tegensprekt, aangezien u zelf aanhaalde voor het CGVS dat er wel degelijk een onderzoek werd ingesteld na jullie klacht, zij het dan zonder resultaat (CGVS p.3). Bovendien dient omtrent deze ongerijmdheid nog gewezen te worden op het feit dat ook u over dit aspect van jullie asielrelaas bij bovengenoemde vereniging hetzelfde verklaarde, namelijk dat jullie klacht niet werd aanvaard, waardoor het weinig aannemelijk is dat jullie verklaringen tot twee maal toe op een foutieve manier door de betrokken arts zouden genoteerd geweest zijn bij "Constats asbl". Verder blijkt uit de verklaringen die u voor "Constats asbl" aflegde dat u één van de mannen die jullie wagen klem gereden had op 10 februari 2010 herkend zou hebben als een politiemann. Voor het CGVS had u nochtans verklaard dat u deze mannen nooit eerder had gezien en dat enkel uw vrouw die man herkend zou hebben (CGVS p.4). Toen u geconfronteerd werd met deze ongerijmdheid, bevestigde u wat u bij het CGVS had verklaard, met name dat u deze mannen voor het eerst zag en dat het uw vrouw was die één van hen herkend had (CGVS p.4), waardoor voorgaande ongerijmdheid in uw verklaringen overeind blijft staan.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat u geen enkel overtuigend bewijs kon voorleggen aangaande jullie problemen in Kazachstan. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt nochtans dat jullie verschillende malen klacht gingen indienen bij de politie van jullie wijk, en dat de klacht telkens genoteerd en aanvaard werd (CGVS Gulnara p.9). U kon echter geen enkel begin van bewijs betreffende deze klachten neerleggen. Volgens u zouden jullie nooit een afschrift gekregen hebben van deze klachten (CGVS p.5). Gezien de opeenvolgende ernstige problemen die u verklaarde te hebben gekend, kan echter redelijkerwijze van u, die samen met uw vrouw een vastgoedkantoor runde, worden verwacht dat u kopies zou hebben gemaakt van uw verschillende klachten. Het ontbreken van enig tastbaar bewijs betreffende de door u aangehaalde problemen in Kazachstan ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Deze indruk omtrent uw geloofwaardigheid wordt bovendien nog versterkt door volgende vaststelling. Uw echtgenote beweerde immers dat jullie in mei 2010, toen uw huis afbrandde, een document ontvingen van de brandweer (CGVS Gulnara p.11). Jullie zouden dit volgens uw echtgenote echter niet bewaard hebben, naar eigen zeggen omdat jullie "niet wisten dat het zo belangrijk was" (CGVS Gulnara p.11). U daarentegen ontkende dat u van de brandweer toen ook maar enig document zou ontvangen hebben (CGVS p.5). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen die uw vrouw hieromtrent aflegde, wijzigde u uw verklaringen enigszins, en zei u dat jullie pas een document zouden krijgen als jullie naar hen toe zouden komen (CGVS p.5), waarmee bovenstaande tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen overeind blijft staan. Door het geheel van voorgaande vaststellingen wordt uw algehele geloofwaardigheid op zwaarwichtige wijze ondermijnd en kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat ook de door u en uw vrouw aangehaalde verklaringen omtrent de algemene problemen van Koerden in Kazachstan niet geloofwaardig zijn aangezien zij niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo beweerde uw vrouw dat Koerden systematisch vervolgd worden in Kazachstan (CGVS p.5). Ook u haalde aan dat u omwille van uw afkomst onheus behandeld werd in uw land (CGVS p.4-5). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er zich weliswaar een incident heeft afgespeeld in Zuid-Kazachstan (in november 2007) waardoor er tijdelijk etnische spanningen ontstonden. Verder zou er nog sprake geweest zijn van eenmalig incident waarbij een rechtbank in Kazachstan op 30 mei 2011 een 22-jarige Koerd uit het dorp Basaghash veroordeelde tot 20 jaar gevangenisstraf en inbeslagname van zijn eigendommen voor aanranding van en moord op een 17-jarig etnisch Kazachs meisje. Volgens een aantal berichten was de politie moeten tussenbeide komen om te verhinderen dat woedende inwoners van het dorp het huis van de beklagde in brand staken en zijn de lokale autoriteiten erin geslaagd om verdere wraakacties tegen Koerden uit het dorp te voorkomen. Uit deze informatie blijkt dat er verder geen recente(re) incidenten werden gevonden waarbij etnische Koerden gevisieerd of betrokken waren.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van uw vrouw dat er sprake is van een systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan. Bovendien haalde u zelf ook aan dat u, noch uw echtgenote vóór 2010 ooit eerder enig probleem zou gekend hebben in Kazachstan (CGVS p.5), wat voorgaande argumentatie alleen maar bevestigt.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ook de verklaringen die uw echtgenote aflegde omtrent de door jullie gevolgde reisweg naar België niet geloofwaardig zijn. Zij verklaarde immers dat jullie zonder internationaal paspoort vanuit Kazachstan tot in België zijn gereisd. Uit de verklaringen die u bij DVZ aflegde blijkt ook dat u zelf nooit een reispaspoort zou gehad hebben (verklaring DVZ vraag 21). U zou zich in de laadbak van een vrachtwagen verscholen hebben tijdens de reis vanuit Moskou tot in België (CGVS Gulnara p.6-7). Onderweg zou de vrachtwagen volgens uw echtgenote niet geopend of gecontroleerd geweest zijn (CGVS Gulnara p.6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de vrachtwagen waarin u reisde onderweg helemaal niet gecontroleerd werd. Het is evenmin aannemelijk dat de chauffeur/passeur geen afspraken met jullie zou hebben gemaakt over voor wat jullie zouden moeten zeggen in geval van controles (CGVS Gulnara p.7), zeker gezien de sancties die hij hiervoor zou riskeren. Hieraan dient ten slotte nog toegevoegd te worden dat door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal Kazachs paspoort, waarvan u beweerde het nooit gehad te hebben (verklaring DVZ vraag 21), het vermoeden rijst dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, de door u gevolgde reisweg, het exacte moment en de wijze waarop u naar België bent vertrokken, verborgen te houden.

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag en kan bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van den Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Jullie Kazachse identiteitskaarten, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte en de geboorteakte van jullie zoon en dochter bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Het Kazachs medisch attest dat u neerlegde en dat door u een 5-tal maanden geleden nog via een vriendin werd opgevraagd in Kazachstan, kan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. Uit dit attest kan immers enkel afgeleid worden dat u in februari 2010 gedurende enkele dagen werd opgenomen in het ziekenhuis en dat u verschillende verwondingen had. Over de oorzaak van deze verwondingen staat in dit attest echter niets vermeld. Bovendien strookt de informatie van dit medisch attest niet volledig met uw verklaringen voor het CGVS. Zo blijkt uit het attest dat u van 10 tot 20 februari 2010 in het ziekenhuis lag, terwijl uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt dat u reeds na 7 dagen, meer bepaald op 16 februari 2010 (CGVS Gulnara p.2 en CGVS Ramazan p.3), het ziekenhuis op eigen initiatief verlaten had en er rond de 19e februari 2010 opnieuw heen ging voor een medische controle en om de hechtingen te laten verwijderen (CGVS p.2 en CGVS Ramazan p.3). Het is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat men de effectieve verblijfsduur in het ziekenhuis foutief zou hebben genoteerd in het medisch attest. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat in het medisch attest bij de diagnose geen melding wordt gemaakt van de neusbreek die u zou opgelopen hebben volgens uw verklaringen bij "Constats asbl" en volgens de vaststellingen die daar ter plaatse door dokter I.M.(...) werden gedaan (verklaringen Ramazan "Constats asbl" p. 2, 3 en 4), wat bijkomende twijfel doet rijzen over de geloofwaardigheid van het door u neergelegde medisch attest dd 20/02/2010. Hieraan dient ten slotte nog toegevoegd te worden dat het gesolliciteerde karakter van dit attest –u zou het volgens uw vrouw immers via de vriendin van uw vrouw, Nadia, een vijftal maanden geleden pas opgevraagd hebben omdat het u werd aangeraden om "documenten te bezorgen" (CGVS Gulnara p.2)- op bijkomende wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit document. De handgeschreven getuigenissen van Nadia en van uw buurman in Kazachstan die u nog neerlegde geven slechts een subjectieve weergave van de feiten door de betrokken personen en kunnen dan ook bezwaarlijk als objectief bewijs beschouwd worden van de door u aangehaalde problemen. De Belgische medische attesten die u ten slotte nog voorlegde (attest van CHRN dd 3/08/2010, attest van psycholoog Paul Jacques dd 23/05/2010, attest van dr B.Ghillemijn dd 13/05/11, attest dr. Didier Fonck dd 17/08/2011, attest CPF-FPS dd 9/04/11, attest dr.Ghillemijn dd 3/9/2012) handelen over uw algehele fysieke en mentale gezondheidstoestand en kunnen voorgaande conclusie evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing betreffende verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Koerdische origine. Sinds maart 2009 had u een eigen immobiliënkantoor in Almaty (Kazachstan). In januari 2010 kwamen drie onbekende mannen in burger uw kantoor binnengevallen. Zij bedreigden u en eisten dat u hen uw winst zou overhandigen. U weigerde dit te doen en de mannen verlieten uw kantoor. Eind januari 2010, toen u met uw echtgenoot, G.R.(...) (OV 6.642.170), naar uw kantoor ging, zag u dat de inboedel verbrand en vernield was. U belde de politie, die uiteindelijk ter plaatse kwam, onderzoek uitvoerde en een akte opstelde. De volgende dag stapte u naar de politie en maakte u melding van het feit dat u diezelfde maand reeds bedreigd en afgeperst werd door enkele mannen. Uw klacht werd genoteerd, maar de agenten uitten hun misprijzen omdat u vermeldde dat u klacht wilde neerleggen tegenover personen van Kazachse origine. Op 10 februari 2010 werd u onderweg door een wagen klemgereden. De drie mannen die u begin januari 2010 hadden afgeperst stapten uit de wagen. Uw man werd zwaar geslagen en verloor het bewustzijn. U werd meegesleurd in de wagen en naar een huis gebracht in Almaty. Daar werd u mishandeld en verkracht. U werd gedwongen documenten te ondertekenen waarin u uw immobiliënkantoor afstond aan de drie Kazachse mannen. Op de vierde dag na de ontvoering werd u niet ver van uw huis achtergelaten. U vernam van uw vriendin Nadia Ismailova dat uw echtgenoot in het ziekenhuis lag en dat uw kinderen bij haar waren. U ging naar het ziekenhuis en vertelde uw man wat er gebeurd was. U onderging een medische expertise en u legde met de medische attesten klacht neer bij de politie. Uw schoonfamilie eiste ondertussen van uw man dat hij afstand van u zou nemen en dat hij u de kinderen zou ontnemen omdat u enkele dagen alleen was weggeweest en aldus als “vuil” werd beschouwd. Uw echtgenoot weigerde u echter te verlaten en hij werd verstoten door zijn familie. Eind april 2010 verloor u uw vijfjarige dochter uit het oog in een winkelcentrum waar u met uw vriendin Nadia was. U maakte melding van deze verdwijning bij de politie. Zij lieten u echter weten dat u pas na drie dagen aangifte kon doen. Drie dagen later werd u gecontacteerd door een man die u een som van 10.000 dollar vroeg in ruil voor de vrijlating van uw dochter. U bracht het geld naar de afgesproken plaats en uw dochter werd vrijgelaten. Begin mei 2010, toen u met uw man en uw kinderen terugkeerde naar huis na een bezoek bij een oude legervriend van uw echtgenoot, zag u dat uw huis afgebrand was. De brandweer was nog aanwezig. U trok in bij uw vriendin Nadia in Almaty en besloot het land te verlaten. U reisde samen met uw man en uw kinderen met de trein naar Moskou. Onderweg leerde u een man kennen die uw reis naar Europa kon regelen en die ervoor zorgde dat u in de laadruimte van een vrachtwagen mee naar België kon reizen. U vroeg asiel aan in België op 14 juni 2010. U bent in het bezit van een geldige Kazachse identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw Koerdische origine in Kazachstan problemen kende met drie onbekende Kazachse mannen. U zou hierdoor ook problemen gekend hebben met uw schoonfamilie, omdat u hen volgens hen te schande had gemaakt. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst werden doorheen uw verklaringen een aantal elementen vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengen. Zo dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u opvallend vaag en oppervlakkig bent in uw verklaringen over de personen met wie u precies problemen kende in Kazachstan. U verklaarde dat het om drie onbekende Kazachse mannen ging in burgerkledij. U kon betreffende deze drie personen, die u meer dan eens zouden hebben belaagd, echter nauwelijks concrete informatie verschaffen. U wist niet wie deze mannen precies waren en u verklaarde dat u hen nooit eerder had gezien (CGVS p.7-8). Wel beweerde u dat u één van hen nadien nog gezien zou hebben in het politiebureau waar u klacht ging indienen, niet als agent maar in burger gekleed (CGVS p.7-8). Echter, toen u gevraagd werd wanneer dit dan precies was geweest, moest u het antwoord hierop schuldig blijven (CGVS p.8). Het feit dat deze mannen iets met de autoriteiten te maken zouden hebben, zoals u suggereert, berust louter op vermoedens. U baseert dit vermoeden immers enkel op het feit dat ze heel “grof en brutaal” waren en volgens u ongestraft konden handelen (CGVS p.8). U kon deze bewering echter op geen enkele manier hard maken. Uw algehele onwetendheid en vaagheid omtrent uw belagers tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Daarnaast dient nog het volgende opgemerkt te worden. U legde ter staving van uw asielaanvraag en ten bewijze van uw mentale en fysieke gezondheidstoestand tijdens het gehoor voor het CGVS enkele documenten neer, waaronder twee rapporten van medisch onderzoek van de organisatie

"Constats asbl" in Brussel dd 9/06/2011. Deze rapporten bevatten eveneens verklaringen die u tegenover deze organisatie aflegde omtrent de problemen die u in Kazachstan ondervonden zou hebben. Uit de medische rapporten blijkt eveneens dat jullie beiden, ondanks de vergetelheid ("oublis") die door uw man Ramazan als klacht werd aangehaald tijdens enkele medische onderzoeken in België ("Constats asbl" Ramazan p.3 en attest CHRN dd 3/8/2010), toch op adequate, gedetailleerde en coherente wijze een bijna volledig gelijkaardig relaas deden (zie verslag "Constats asbl" Gulnara p.3 en Ramazan p.4). Welnu, na grondige vergelijking van uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS met de verklaringen die u beiden voor dokter I.M.(...) van de organisatie "Constats asbl" aflegden, werden enkele ongerijmdheden vastgesteld die een bijkomende hypotheek leggen op de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. In het relaas dat jullie voor "Constats asbl" aflegden, verklaarden zowel u als uw echtgenoot namelijk dat jullie na het eerste incident in januari 2010 klacht indienden bij de politie, maar dat men daar toen weigerde te luisteren naar uw verklaringen (zie verklaringen "Constats asbl" Gadzhiev Ramazan en Gadzhieva Gulnara p.2). Uit de verklaringen die jullie tijdens het gehoor voor het CGVS aflegden blijkt echter het tegendeel. Hierin beweerden jullie immers beiden dat jullie klacht bij de politie toen wel degelijk genoteerd en aanvaard werd, waaruit bijgevolg geconcludeerd kan worden dat er wel degelijk naar jullie werd geluisterd (CGVS p.8, CGVS Ramazan p.3). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, wierp u op dat ze dit waarschijnlijk verkeerd hadden opgeschreven, want dat u bedoelde dat uw klacht wel aanvaard werd, maar dat men ze niet wilde behandelen (CGVS p.11), waarmee u uw echtgenoot dan weer tegenspreekt, die voor het CGVS immers aanhaalde dat er wel degelijk een onderzoek werd ingesteld na jullie klacht, zij het dan zonder resultaat (CGVS Ramazan p.3). Bovendien dient omtrent deze ongerijmdheid nog gewezen te worden op het feit dat ook uw echtgenoot over dit aspect van jullie asielrelaas bij deze vereniging hetzelfde verklaarde, namelijk dat jullie klacht niet werd aanvaard, waardoor het weinig aannemelijk is dat jullie verklaringen tot twee maal toe op een foutieve manier door de betrokken arts zouden genoteerd geweest zijn bij "Constats asbl". Verder blijkt uit de verklaringen die uw man voor "Constats asbl" aflegde dat hij één van de mannen die jullie wagen klem gereden had op 10 februari 2010 herkend zou hebben als een politiemann. Voor het CGVS had hij nochtans verklaard dat hij deze mannen nooit eerder had gezien en dat enkel u die man herkend zou hebben (CGVS Ramazan p.4). Toen uw echtgenoot geconfronteerd werd met deze ongerijmdheid, bevestigde hij wat hij bij het CGVS had verklaard, met name dat hij deze mannen voor het eerst zag en dat u het was die één van hen herkend had (CGVS Ramazan p.4), waardoor voorgaande ongerijmdheid in zijn verklaringen blijft bestaan.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat u geen enkel overtuigend bewijs kon voorleggen aangaande jullie problemen in Kazachstan. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u verschillende malen klacht ging indienen bij de politie van jullie wijk, en dat de klacht telkens genoteerd en aanvaard werd (CGVS p.9). U kon echter geen enkel begin van bewijs betreffende deze klachten neerleggen. Volgens u zouden jullie nooit een afschrift gekregen hebben van deze klachten (CGVS p.8). Gezien de opeenvolgende ernstige problemen die u verklaarde te hebben gekend, kan echter redelijkerwijze van u, die een vastgoedkantoor bezat en runde, worden verwacht dat u kopies zou hebben gemaakt van uw verschillende klachten. Het ontbreken van enig tastbaar bewijs betreffende de door u aangehaalde problemen in Kazachstan ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Deze indruk omtrent uw geloofwaardigheid wordt bovendien nog versterkt door volgende vaststelling. U beweerde immers dat u in mei 2010, toen uw huis afbrandde, een document ontving van de brandweer (CGVS p.11). U zou dit echter niet bewaard hebben, naar eigen zeggen omdat u "niet wist dat het zo belangrijk was" (CGVS p.11). Uw echtgenoot daarentegen ontkende dat u van de brandweer toen ook maar enig document zou ontvangen hebben (CGVS Ramazan p.5). Toen hij geconfronteerd werd met de verklaringen die u hieromtrent aflegde, wijzigde hij zijn verklaringen enigszins, en zei hij dat jullie pas een document zouden krijgen als jullie naar hen toe zouden komen (CGVS Ramazan p.5), waarmee bovenstaande tegenstrijdigheid overeind blijft staan. Door het geheel van voorgaande vaststellingen wordt uw algehele geloofwaardigheid op zwaarwichtige wijze ondermijnd en kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat ook de door u aangehaalde verklaringen omtrent de algemene problemen van Koerden in Kazachstan niet geloofwaardig zijn aangezien zij niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo beweerde u dat Koerden systematisch vervolgd worden in Kazachstan (CGVS p.5). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er zich weliswaar een incident heeft afgespeeld in Zuid-Kazachstan (in november 2007) waardoor er tijdelijk etnische spanningen ontstonden. Verder zou er nog sprake geweest zijn van eenmalig incident waarbij een rechtbank in Kazachstan op 30 mei 2011 een 22-jarige Koerd uit het dorp Basaghash veroordeelde tot 20 jaar gevangenisstraf en inbeslagname van zijn eigendommen voor aanranding van en moord op een 17-jarig etnisch Kazachs meisje. Volgens een aantal berichten was de politie moeten tussenbeide komen om te verhinderen dat woedende inwoners van het dorp het huis van de beklagde

in brand staken en zijn de lokale autoriteiten erin geslaagd om verdere wraakacties tegen Koerden uit het dorp te voorkomen. Uit deze informatie blijkt dat er verder geen recente(re) incidenten werden gevonden waarbij etnische Koerden gevisieerd of betrokken waren. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat er sprake is van een systematische vervolging van etnische Koerden in Kazachstan. Bovendien haalde u zelf ook aan dat u, noch uw echtgenoot vóór 2010 ooit eerder enig probleem zou gekend hebben in Kazachstan (CGVS p.5), wat voorgaande argumentatie alleen maar bevestigt.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen omtrent de door u gevolgde reisweg naar België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u zonder internationaal paspoort vanuit Kazachstan tot in België bent gereisd. U zou zich in de laadbak van een vrachtwagen verscholen hebben tijdens de reis vanuit Moskou tot in België (CGVS p.6-7). Onderweg zou de vrachtwagen volgens u niet geopend of gecontroleerd geweest zijn (CGVS p.6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de vrachtwagen waarin u reisde onderweg helemaal niet gecontroleerd werd. Het is evenmin aannemelijk dat de chauffeur/passeur geen afspraken met u zou hebben gemaakt over wat u zou moeten zeggen in geval van controles (CGVS p.7), zeker gezien de sancties die hij hiervoor zou riskeren. Hieraan dient ten slotte nog toegevoegd te worden dat door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal Kazachs paspoort, waarvan u beweerde het nooit gehad te hebben (CGVS p.6), het vermoeden rijst dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het exacte moment en de wijze waarop u naar België bent vertrokken, verborgen te houden.

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en kan bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van den Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Jullie Kazachse identiteitskaarten, het rijbewijs van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte en de geboorteakte van jullie zoon en dochter bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Het Kazachs medisch attest dat u neerlegde en dat door u een 5-tal maanden geleden nog via een vriendin werd opgevraagd in Kazachstan, kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uit dit attest kan immers enkel afgeleid worden dat uw echtgenoot in februari 2010 gedurende enkele dagen werd opgenomen in het ziekenhuis en dat hij verschillende verwondingen had. Over de oorzaak van deze verwondingen staat in dit attest echter niets vermeld. Bovendien strookt de informatie van dit medisch attest niet volledig met uw verklaringen voor het CGVS. Zo blijkt uit het attest dat uw echtgenoot van 10 tot 20 februari 2010 in het ziekenhuis lag, terwijl uit uw en zijn verklaringen blijkt dat hij reeds na 7 dagen, meer bepaald op 16 februari 2010 (CGVS p.2), het ziekenhuis op eigen initiatief verlaten had en er de 20e februari 2010 opnieuw heen ging voor een medische controle en om de hechtingen te laten verwijderen (CGVS p.2 en CGVS Ramazan p.3). Het is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat men de effectieve verblijfsduur in het ziekenhuis foutief zou hebben genoteerd in het medisch attest. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat in het medisch attest bij de diagnose geen melding wordt gemaakt van de neusbreuk die uw man zou opgelopen hebben volgens zijn verklaringen bij "Constats asbl" en volgens de vaststellingen die daar ter plaatse door dokter I.M.(...) werden gedaan (verklaringen Ramazan "Constats asbl" p. 2, 3 en 4), wat bijkomende twijfel doet rijzen over de geloofwaardigheid van het door u neergelegde medisch attest dd 20/02/2010. Hieraan dient ten slotte nog toegevoegd te worden dat het gesolliciteerde karakter van dit attest –u zou het immers via uw vriendin een vijftal maanden geleden pas opgevraagd hebben omdat het u werd aangeraden om "documenten te bezorgen" (CGVS p.2)- op bijkomende wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit document. De handgeschreven getuigenissen van uw vriendin en van uw buurman in Kazachstan die u nog neerlegde geven slechts een subjectieve weergave van de feiten door de betrokken personen en kunnen dan ook bezwaarlijk als objectief bewijs beschouwd worden van de door u aangehaalde problemen. De Belgische medische attesten die u ten slotte nog voorlegde (attest van CHRN dd 3/08/2010, attest van psycholoog Paul Jacques dd 23/05/2010, attest van dr B.Ghillemin dd 13/05/11, attest dr. Didier Fonck dd 17/085/2011, attest CPF-FPS dd 9/04/11, attest dr.Ghillemin dd 3/9/2012) handelen over de algehele fysieke en mentale gezondheidstoestand van uw echtgenoot en kunnen voorgaande conclusie evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenoot, G.R.(...) (OV 6.642.170), die voor zijn asielaanvraag dezelfde problemen aanhaalde als u, werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4c, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht. De verzoekende partijen betwisten de verschillende motieven van de bestreden beslissingen.

2.1.1. Betreffende de drie personen met wie de eiseres problemen hebben gekend in Kazachstan

De verzoekster betwist dat haar verklaringen vaag zouden zijn. Verzoekster stelt dat zij heeft aangegeven dat zij een van de personen later gezien heeft in het politiekantoor waar zij klacht ging indienen. Hij was in burger gekleed, maar het was duidelijk voor haar dat hij daar werkte gezien hij aan een computer zat. Dat de bestreden beslissing hier ten onrechte geen rekening mee houdt.

In de Verklaringen ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens de gehoren hebben verzoekers niet verklaard dat het voor verzoekster "*duidelijk was*" dat hij bij de politie werkte, "*gezien hij aan een computer zat*".

Er was sprake van iemand in burger die verzoekster bij de politie gezien heeft, van straffeloosheid en van een waarschijnlijkheid van banden met de autoriteiten of politie om die reden.

In haar Vragenlijst (3.1.) stelt verzoekster "... *mannen, die hoogstwaarschijnlijk wel banden hebben met de autoriteiten aangezien ze niet bestraft werden.*"

Tijdens het gehoor verklaart verzoekster (p.7-8) "*Een van hen heb ik bij de politie gezien toen ik daar was.*" "*Niet in uniform, maar in burger. Dat was geen grote man. Hij had een dunne snor.*"

In antwoord op de vraag of verzoekster denkt dat de mannen van de politie waren stelt zij: "*Ik denk dat ze iets met hen te maken hebben want ze waren heel brutaal, heel grof. En ze konden echt ongestraft handelen. Een gewone man die bij de politie niet zou werken of geen bescherming zou genieten van hen, zou op die manier niet kunnen handelen.*"

Verzoeker stelt (gehoor, p. 4): "*Bij de politie heeft ze hem herkend. Hij was wel in burger gekleed. Ze heeft hem ook beschreven. Ze zei dat hij niet groot was en dat hij een snor had. En iemand riep hem. Hij luisterde naar de naam C.(...). Die naam kwam haar ook bekend voor.*" Verzoekster heeft nooit een naam vermeld in haar verklaringen.

Voor het overige zijn de verklaringen inzake de drie mannen-vervolgers inderdaad vaag, buiten het feit dat het Kazakken zouden zijn en de afpersing en verdere vervolging gemotiveerd zou zijn door de Koerdische afkomst van verzoekers. Dit laatste overtuigt niet zoals gesteld onder overweging 2.1.4.

Het komt ook weinig aannemelijk over dat er eerst een eenmalige poging was tot afpersing, dat de zaak vervolgens einde januari in brand gestoken werd en men verzoekster op 10 februari 2010 ontvoerde en drie dagen mishandelde om haar een verklaring van afstand van haar zaak te laten tekenen. Een dergelijke kleine immobiliënzaak met weinig personeel (een paar man, gehoor verzoekster, p. 7) heeft weinig waarde indien zij sinds einde januari 2010 wegens brand (*alles was stuk, computers en alles*, gehoor verzoeker, p. 3; *Alle computers waren kapotgeslagen, alles was verbrand van documenten*, gehoor verzoekster, p. 8) niet uitgebaat kon worden en kort erna meer bepaald sinds 10 februari 2010 niet meer uitgebaat wordt daar verzoekster op die dag overvallen en ontvoerd werd door de drie mannen (getuigschrift Constats asbl, verzoeker, dd. 9 juni 2011). Het is dan ook weinig aannemelijk in die context dat verzoekster op 10 februari 2010 gedwongen zou worden afstand te doen van haar zaak rekening houdend met de geringe waarde ervan.

2.1.2. Wat de klachten bij de politie betreft en de verklaringen van eisers in het kader van hun opvolging door de vzw "Constats"

De Raad meent dat voorzichtigheid geboden is bij de vergelijking met verklaringen die bij een dokter afgelegd werden in een therapeutische context en waarvoor niet de procedurele waarborgen gelden zoals bepaald in het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Anderzijds stelt de Raad vast dat verzoekers deze getuigschriften hebben laten opstellen met het oog op de ondersteuning van hun asielrelaas. Het volledige document, ook de verklaringen van verzoekers kan dan ook relevant zijn bij de beoordeling van dit asielrelaas. Beide getuigschriften van Constats asb wijzen op de moeilijkheden van verzoekers om hun relaas te doen maar ook dat dit mogelijk was. Verzoeker zou op adequate manier geantwoord hebben op de vragen, terwijl verzoekster een coherent relaas gebracht zou hebben. Weliswaar is er sprake van vergetelheden '*oublis*', maar de Raad meent dat dit niet voldoende is om het gebrek aan coherentie en aannemelijkheid van de verklaringen van verzoekers te verklaren. *In casu* komt de Raad na het onderzoek van onder meer de gehoren van verzoekers bij de commissaris-generaal en de Verklaringen ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot het besluit dat zij hun asielrelaas niet aannemelijk gemaakt hebben.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad meent dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Verzoekers stellen dat de begrippen “*een klacht aanvaarden*” en “*een klacht noteren*” verward worden door de commissaris-generaal. De eisers moesten zelf hun verklaringen noteren en opstellen en hebben deze aan de politie overhandigd. De politieagenten hebben hen beledigd omdat zij klacht indienden tegen Kazakken en de eisers hebben niets moeten tekenen. De politie snauwde hen enkel toe dat ze de schriftelijke verklaringen maar op het politiebureau moesten laten en dat “*ze het wel zouden onderzoeken*” wat echter op een smalende manier werd gezegd.

Tijdens het gehoor verklaart verzoekster dat zij vanuit haar kantoor na de brand naar de politie belde, de politie ter plaatse kwam, een akte opstelden, alles onderzochten en dan weggingen. De volgende dag gingen verzoekers naar de politie en werd de klacht genoteerd. Verzoekers dienden telkens klachten in, maar kregen geen documenten (verzoekster, gehoor, p. 8). Verzoekster bevestigt vervolgens uitdrukkelijk dat de klacht genoteerd werd, maar dat ze niet weet wat ze er achteraf mee deden. (gehoor, p. 9).

Vervolgens stelt verzoekster dat de politie hen belaagde omwille van hun origine en zeiden dat ze geen Kazakken zouden straffen omwille van Koerden. Ze waren boos. Dit gebeurde na de brand. Verzoekster had een klacht geschreven, die werd afgegeven, en gelezen. Ze vonden het niet leuk dat verzoekster geschreven had dat zij door Kazakken werd vervolgd (gehoor, p. 9-10).

Verzoekster verklaart eerst dat de klacht genoteerd werd, vervolgens dat zij zelf een klacht neerschreef en Kazakken beschuldigde en daarom een negatieve reactie kreeg van de politie nadat zij dit gelezen hadden. In het verzoekschrift is alleen sprake van zelf een klacht noteren en opstellen.

Verzoeker verklaart tijdens het gehoor dat de politie naar het immobielkantoor kwam en een klacht opgemaakt werd en zij de volgende dag naar de politie gingen om te weten wat de politie gedaan had (gehoor, p. 3). Verzoeker vermeldt niet dat ze zelf de klacht moesten opstellen en de politie kwaad werd omwille van hun etnie en de klacht tegen Kazakken, terwijl verzoeker samen met zijn echtgenote bij de politie was en dit bezwaarlijk aan zijn aandacht ontsnapt kan zijn. Verzoeker vermeldt dat de politie elke keer zei “*later, later, later, morgen, morgen, morgen*” en stelt dat het te maken heeft met hun Koerdische etnie, maar niet dat zij in hun klacht de Kazakse etnie van de aanvallers vermeld hebben (gehoor, p.4).

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekers zelf niet eensluidend en coherent zijn. Het motief betreffende de tegenstrijdige verklaringen van eisers in het kader van hun opvolging door de vzw “Constats” is derhalve een overtuigend motief.

Wat de brand in het kantoor betreft stelt verzoeker dat hij de zetel ging blussen (gehoor, p. 3) terwijl verzoekster stelt dat zij dit deed (gehoor, p. 8).

2.1.3. Bewijsstukken van vervolging

Wat de brandweer betreft stellen verzoekers dat zij een document kregen, maar zonder handtekening. Zij moesten naar het bureau om een getekend document te krijgen, gingen herhaaldelijk naar de brandweer maar werden met een kluitje in het riet gestuurd. Dit is een manier om voor te stellen smeergeld te betalen voor de aflevering van een document. Verzoekers hadden geen geld en daardoor zijn zij niet aan het officieel bewijs van de brand van hun huis geraakt.

De Raad stelt vast dat er tijdens het gehoor van verzoekster nooit sprake was van smeergeld of een niet ondertekend niet officieel document en herhaalde bezoeken aan de brandweer. Op de vraag of zij een document van de brandweer kreeg stelt verzoekster “*Ja, maar ik wist niet dat het zo belangrijk was. Van de brandweer kregen we documenten. We hebben het niet bewaard.*” (gehoor, p. 11). Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker gesteld na ontkenning dat zij documenten kregen en confrontatie met de verklaringen van zijn echtgenote “*Men zei dat als we zouden komen, we er zouden krijgen*” (gehoor, p. 5). Ook verzoeker vermeldt geen herhaalde bezoeken aan de brandweer. Verzoekers pogen hun incoherente verklaringen te verzoenen in het verzoekschrift, maar dit overtuigt niet.

2.1.4. Betreffende de problemen van Koerden in Kazachstan

Verzoekers situeren hun asielrelaas in een etnisch kader van systematische vervolging van Koerden, maar overtuigen niet in dit verband. Verzoekers zouden eerst om die reden afgeperst zijn, dan zou hun zaak in brand gestoken zijn, verzoeker zou in elkaar geslagen zijn en zijn echtgenote ontvoerd en

mishandeld en gedwongen hun zaak af te staan, hun dochter zou ontvoerd zijn en hun huis vervolgens in brand gestoken. Het betreft een systematische vervolging die verzoekers niet aannemelijk maken. Het valt op dat verzoekster eerst bevestigt dat Koerden systematisch vervolgd worden in Kazachstan, vervolgens slechts stelt dat zij voor 2010 *“voelde dat we niet welkom waren”* en uiteindelijk stelt dat noch zij noch haar man voor 2010 ernstige problemen had (gehoor, p. 5). Later stelt verzoekster in antwoord op de vraag waarom men hen bleef lastigvallen, met de ontvoering van haar dochter, de brandstichting: *“Omdat wij Koerden zijn. En dat soort gevallen gebeuren daar vaak. Wij zijn niet de enige die de dupe zijn. Er waren veel gevallen van huizen die in brand werden gestoken van Koerden.”* (gehoor, p. 11). Verzoekers maken deze talrijke brandstichtingen ten aanzien van Koerden niet aannemelijk en het blijkt ook niet uit de informatie in het administratief dossier.

Terecht stellen verzoekers dat het feit dat er geen sprake zou zijn van systematische vervolgingen ten aanzien van Koerden in Kazachstan nog niet betekent dat de individuele problemen van verzoekers niet geloofwaardig en reëel zouden zijn. De Raad is echter tot het besluit gekomen dat het relaas van verzoekers niet aannemelijk is op basis van alle elementen uit het rechtsplegingsdossier.

2.1.5. Betreffende de verklaringen van de eisers betreffende hun reisweg

De bestreden beslissing van verzoekster stelt: *“U verklaarde dat u zonder internationaal paspoort vanuit Kazachstan tot in België bent gereisd. U zou zich in de laadbak van een vrachtwagen verscholen hebben tijdens de reis vanuit Moskou tot in België (CGVS p.6-7). Onderweg zou de vrachtwagen volgens u niet geopend of gecontroleerd geweest zijn (CGVS p.6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de vrachtwagen waarin u reisde onderweg helemaal niet gecontroleerd werd. Het is evenmin aannemelijk dat de chauffeur/passeur geen afspraken met u zou hebben gemaakt over wat u zou moeten zeggen in geval van controles (CGVS p.7), zeker gezien de sancties die hij hiervoor zou riskeren. Hieraan dient ten slotte nog toegevoegd te worden dat door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal Kazachs paspoort, waarvan u beweerde het nooit gehad te hebben (CGVS p.6), het vermoeden rijst dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het exacte moment en de wijze waarop u naar België bent vertrokken, verborgen te houden.”*

Tijdens het gehoor werd er verzoekers op gewezen dat alle documenten kort voor hun reis uitgegeven werden. Verzoeker stelt dat de documenten verlopen waren en ze op de wachtlijst moesten staan. Dat ze pas in 2009 (Het is februari 2010 volgens de huwelijksakte) gehuwd zijn opdat als verzoeker iets zou overkomen dat het naar zijn gezin zou gaan en het rijbewijs vervallen was en hij het moest omwisselen (gehoor, p. 6). Verzoekster geeft geen verklaring voor het officieel huwelijk, terwijl zij zelf stelt dat dit niet de gewoonte is, maar stelt dat zij het gewoon wilden doen en het altijd van plan waren (gehoor, p. 6).

Ter zitting werd er verzoekers nogmaals op gewezen dat alle documenten kort voor hun reis uitgegeven werden. Verzoekers stellen dat zij op 9 februari 2010 gehuwd zijn, op 10 februari 2010 aangevallen werden en verzoekster ontvoerd, dat verzoekster vrijkwam op 14 februari 2010, dat verzoeker van 10 tot 16 of 17 februari 2010 in het ziekenhuis verbleef en dat verzoekster haar man in het ziekenhuis bezocht op 15 februari 2010. In antwoord op de vraag of verzoekster in die periode een identiteitskaart afgehaald heeft ontkent zij dit uitdrukkelijk en stelt dat zij buiten het ziekenhuis nergens geweest is. Als verzoekster geconfronteerd wordt met de afgifte datum van haar identiteitskaart namelijk 19 februari 2010 stelt zij dat zij dit inderdaad afgehaald heeft omdat haar naam na haar huwelijk veranderd was.

Verzoekers die zonder problemen alle voorgelegde documenten van de Kazachse overheid verkregen en uit hun aanvraag van talrijke documenten blijf geven van kennis over het belang ervan verklaren ter zitting ook niet waarom zij geen paspoort aanvroegen wanneer zij beslisten te reizen en Kazachstan te verlaten. Er wordt verzoekers ook gewezen op het motief van de bestreden beslissing waar gewezen wordt op het weinig aannemelijke reisrelaas. Verzoekers stellen nogmaals dat zij nooit een internationaal paspoort gevraagd hebben.

Wat de reisweg betreft verklaart verzoekster in antwoord op de vraag of de vrachtwagen onderweg geopend of gecontroleerd werd *“Nee. Hij zei dat we lang zouden rijden, en dat hij wegen zou nemen langs dewelke hij niet zou gecontroleerd worden.”* (gehoor, p. 7). Terecht stelt de bestreden beslissing

dat het niet aannemelijk is dat een vrachtwagen aan de Schengengrenzen helemaal niet gecontroleerd zou zijn en het is ook weinig aannemelijk dat een vrachtwagenchauffeur wegen zou kunnen nemen langs dewelke hij niet zou gecontroleerd worden van Moskou tot Brussel.

Het betreft een bijkomend motief dat de aannemelijkheid van het asielrelaas ondermijnt. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.1.6. De door verzoekers neergelegde documenten

Verzoekers wijzen erop dat het medisch bewijs dat verzoeker enkele dagen opgenomen werd in het ziekenhuis in combinatie met de medische attesten in verband met hun ernstige psychologische problemen in België het bewijs zijn dat verzoekers reeds vervolging hebben ondergaan en een voldoende reden zijn om het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoekers menen dat het CGVS door tegenstrijdigheden te weerhouden, niet op voldoende wijze rekening gehouden heeft met de psychische problemen van verzoekers die worden bevestigd door de VZW "Constats" en door de equipe van Exil, in een nieuw attest, toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoekers stellen dat verzoekster een ernstig depressief syndroom vertoont en dat verzoeker aan een posttraumatische stress stoornis lijdt, wat impact heeft op de mogelijkheid om op een coherente wijze een asielrelaas naar voor te brengen.

Verzoekers zijn van mening dat ondanks de twijfel die er kan bestaan over bepaalde elementen van het asielrelaas die van minder groot belang zijn, er het voordeel van de twijfel moet worden toegekend aan asielzoekers, wanneer het gaat over personen met ernstige psychologische problemen. Dit wordt ook opgelegd door het UNHCR, aldus verzoekers. Verzoekers verwijzen naar een recente studie waarin, naast gevolgen van een post-traumatische stress stoornis, wordt gewezen op de nefaste invloed van het tijdsverloop in de asielprocedure op de coherentie van een asielrelaas, evenals de invloed van het al dan niet traumatiserend karakter van de gebeurtenissen, psychopathologische problemen, de vrees betreffende het resultaat en het hoge stressniveau. Er wordt bovendien erkend dat er een zeer duidelijke verstoring is van het geheugen en van het concentratievermogen, veroorzaakt door met name depressie en angst. Verzoekers verwijzen naar het "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*", waarin is bepaald dat er andere technieken van verhoor moeten worden gehanteerd in het geval men een asielzoeker voor zich heeft met mentale problemen en dat de ondervrager in dergelijke gevallen een deskundig medisch advies moet bekomen waarin informatie moet worden verschaft over de aard en de graad van psychische ziekte. De benadering van de asielzoeker moet variëren naargelang de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene.

Het door verzoeker voorgelegde geneeskundig getuigschrift stelt dat de vastgestelde littekens verzoenbaar zijn met de verklaringen van mishandeling van verzoeker en dat zijn psychische staat eveneens verzoenbaar is met een situatie van post traumatische stress. Wat verzoekster betreft stelt het geneeskundig getuigschrift dat verzoekster verklaard heeft dat zij geen littekens heeft van de aangehaalde mishandeling maar dat dit niet strijdig is met haar overige verklaringen. Voor het overige is er een belangrijk depressief syndroom dat verzoenbaar is met het relaas van verzoekster (getuigschriften Constats asbl van 9 juni 2011).

Wat de medische attesten betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het is aan de Raad om op basis van alle in het rechtsplegingsdossier voorliggende elementen te oordelen over de aannemelijkheid van het asielrelaas.

Daar waar het door verzoeker voorgelegde geneeskundig getuigschrift van Constat asbl stelt dat de vastgestelde littekens verzoenbaar zijn met de verklaringen van mishandeling door verzoeker en het geneeskundig getuigschrift betreffende de hospitalisatie van verzoeker in zijn land van herkomst

bevestigt, meent de Raad dat bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoekers, dit geen bewijs is van de door verzoeker aangehaalde vervolging.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terecht stelt de verwerende partij: *“Waar verzoekers menen dat er eveneens rekening moet worden gehouden met de psychologische problemen die in dit document van VZW “Constats” zijn opgenomen, merkt verweerder op dat uit het attest opgemaakt door de VZW “Constats” niet kan worden afgeleid dat verzoeker of zijn echtgenote dusdanige geheugenproblemen zouden hebben dat ze niet in staat zouden zijn een correct asielrelaas naar voor te brengen. Deze attesten maken geen gewag van het feit dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor ze niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (RvV, nr. 55.240 van 28 januari 2011).*

Er wordt in het medische attest weliswaar melding gemaakt in hoofde van verzoeker van een posttraumatische stressstoornis, maar er kan niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zijn.”

Wat het getuigschrift van Exil betreft dd. 20 november 2012 stelt de Raad vast dat dit de door verzoekers aangehaalde feiten herhaalt en wijst op het psychisch lijden van verzoekers, maar geen bijkomende bewijswaarde biedt aan het asielrelaas. Daar waar het getuigschrift stelt dat de kinderen getuige geweest zouden zijn van de psychische en fysieke gewelddaden ten aanzien van hun ouders blijkt dit niet uit het asielrelaas.

Daar waar verzoekers stellen dat de verwerende partij de achtergrond en geschiedenis van verzoekers niet op grondige wijze onderzocht heeft en geen andere bron geraadpleegd heeft om tot de feitevinding te komen die noodzakelijk is in dit dossier, stelt de Raad vast dat het rechtsplegingsdossier een *Subject Related Briefing “Kazachstan” “Situatie van etnische Koerden in Kazachstan”* dd. 27 augustus 2012 bevat.

Waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekers niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval.

2.2. De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS